

SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY

IDŐSZAKI KIADVÁNYA

25. SZÁM

2018 JANUÁR-MÁRCIUS

IMPRESSZUM

SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY IDŐSZAKI KIADVÁNYA

MEGJELENIK : negyedévente

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG: az alapítvány elnöke és kuratóriumi tagjai

A kuratórium elnöke: Varga Sándor
A kuratórium tagjai: Küzmös Csaba
Lakó Antal
Vajó Sándor
Virágh Dezső

LEVELEZÉSI CÍM: Varga Sándor Nyírtura, Rózsa u. 10. 4532

EMAIL CÍM: vargasa@freemail.hu

HONLAP: www.sirokialapitvany.hu

ADÓSZÁMUNK: 188044861-1-15

Tisztelt Madárbarát

A Siroki Zoltán Alapítvány kiadványának 7. évfolyamát tartja kezében, vagy olvassa honlapunkon Ön, kedves Madárbarát. Terjedelmi határainkat messzemenőig kihasználva e számba két tenyésztői cikk is került, melyekért ismét nagy – nagy köszönet illeti a szerzőket.

Sajnos még mindig „lasszóval kell fognunk” azokat a tenyésztőket, akik írott formában is hajlandóak hosszú évek alatt megszerzett tapasztalataikat, tudásukat átadni mindannyiunknak. Természetesen megértjük, hogy a napi munka, család, madarak és egyéb elfoglaltságok mellett nem egyszerű időt szorítani egy ilyen cikk megírására. Mégis biztatunk arra minden tenyésztőt, szánjanak rá néhány órát mondjuk a téli hónapokban, hogy összefoglalják tapasztalataikat a hazai madarászoknak, és mi helyet adunk ezeknek az írásoknak.

Ma a díszmadártenyésztők sajnos egyetlen magyar nyelvű folyóiratot sem olvashatnak, mert nincs ilyen. A hazai akvaristák, terraristák, galambászok, macska és kutyatenyésztők, méhészek és lóbarátok mind-mind életben tudnak tartani egy-egy színvonalas kiadványt, nekünk, díszmadárbarátoknak ezt nélkülöznünk kell. Bizonyos, hogy az anyagiak is hiányoznak, ám a legfőbb kérdés az, igénylik-e a hazai tenyésztők, hogy eredményeikről beszámolhassanak, megismerhessék mások munkáját, tapasztalatait. Nagyon bízok benne, hogy a kérdésre igen a válasz.

Alapítványunk sem vállalkozhat arra, hogy ezt az űrt, amit egy havi vagy negyedéves lap megjelenésének a hiánya okoz, betöltse. De szűkös lehetőségeinkhez képest minden megteszünk azért, hogy életben tartsuk ezt az érdeklődést, előmozdítsuk a hazai madártenyésztési színvonal emelését. Tesszük ezt amellet, hogy legfontosabb feladatunknak is eleget teszünk: ápoljuk és őrizzük Siroki Zoltán emlékét minden módon és formában. Évekkel ezelőtt elkészítettük Zoli bácsi szócikkét a wikipédián, minden elérhető írását összegyűjtöttük, fokozatosan közkinccsé is tesszük kiadványainkban. Siroki Zoltánról szóló tudományos írások hivatkoznak írásainkra, a világháló keresőmotorjai elsők között hozzák cikkeinket, kiadványainkat.

Amennyiben egyetért céljainkkal kedves Olvasó, kérem jusson eszébe azokon az unalmasabbnak ígérkező téli napokon fentebb olvasható kérésünk. A személyi jövedelemadó bevallások 1%-os felajánlásával szintén jelentősen segíthetik munkánkat.

VÁLOGATÁS SIROKI ZOLTÁN ISMERETTERJESZTŐ ÍRÁSAIBÓL 25. RÉSZ

Díszpintyek hibridizációja

A Díszpintytenyésztők legnagyobb része idegenkedik, ami részben érthető is, mert a hibridek többsége meddő, tehát továbbszaporításra nem alkalmas, és éppen ezért értékesítésük is nehézségbe ütközik.

Pedig a keresztezési kísérletek nem csak érdekesek lehetnek, hanem tudományos szempontból is értékes adatokat szolgáltathatnak főleg a fajok közötti rokonság fokának megállapításához. Ha olvasunk is néha ilyen természetű eredményekről, a hibridek színleírása rendszeren elmarad, pedig ez is nagyon érdekes lehet.

Az alábbiakban az elmúlt 10 évben végzett hibridizációs eredményeimről szeretnék beszámolni.

A Die Gefiederte Welt 1964 évi 1. számában leírtam egy sikeres Schwarzkopfnone (feketefejű apácapinty-a szerk.) –sirályka keresztezést. Három költésből nyolc fiókát kaptam, hat hím és két nőtényt. Mivel mindkét nőtény meddőnek bizonyult, a hímek ellenben valamennyien termékenyek voltak, ezekkel folytattam tenyésztési kísérleteket és pedig úgy, hogy visszakeresztettem őket nőtény sirálykával. Az eredményt az alábbiakban közlöm.

Az F1 generációbeli hibridek anyja heterozigóta braunbunt (barna tarka – a szerk.) sirályka volt, éppen ezért utódainak egy része a sárga színt recesszív formában kellett, hogy örökölje.

Az F2 generációban a legszebb rajzolatú hímtől és heterozigóta braunbunt nőtény sirálykától két nőtény gelbbunt (sárga tarka) utód származott. Az egyik szabályos rajzolatot mutatott –felül sötétebb, alul világosabb sárga színű volt – a másik semmiben sem különbözött egy közönséges gelbbunt sirálykától. A braunbunt egyedek is a legváltozatosabb színezetet mutatták. Voltak példányok, melyek hasonlítottak apjukhoz, csak a sötét színek fakóbbak és világosabbak voltak, a mell és a has alapszíne világosbarnássárga vagy sárgás-fehér volt, intenzív keresztben haladó sötét mustrázattal. A másik végletet azok az egyedek képviselték, melyek semmiben sem különböztek egy sötét braunbunt sirálykától. A két extrém között minden elképzelhető átmenet meg volt található.

Egy másik F1 generációbeli hibrid hím gelbbunt sirálykával párosítottam. Két év alatt húsz fiókát neveltek, mindegyik sötét barna-tarka sirálykához volt hasonló, de valamivel erősebbek voltak a tisztavérű sirálykánál.

A többi F1 generációbeli hibrid hím párosítása ugyancsak braunbunt sirálykával történt. Az eredmény hasonló volt a sorrendben első ízben említett eredménnyel, azzal a különbséggel, hogy ezektől sárga utódokat nem kaptam.

Érdekes megállapítás, hogy nem csak az F1 nemzedék nőtényei, de az F2 generációból származó tojók is valamennyien meddők voltak, csupán az F3 generációból származó nőtények között akadtak már termékenyek is.

Persze ez a hibridizációs kísérlet akkor lett volna teljes, és igazán érdekes, ha valamennyi hím F1 hibridet évekig visszakeresztezve nagyszámú utódot vizsgáltam volna, ezenkívül a visszakeresztezéseket addig kellett volna folytatni, amíg valamennyi nőtény termékenynek nem bizonyul.

Ez azonban nem egy privát tenyésztőnek való feladat. Ehhez nekem sem helyem, sem időm nem volt. Amit most leírtam, az csupán kiegészítését képezi annak, amit 1964-ben már közöltem.

Egy másik, talán még érdekesebb tenyésztési eredmény született 1967-ben Silberschnabelchen (ezüstcsőrű pinty – a szerk.) és sirályka hibridizációja során. Két hím Silber állott rendelkezésemre. Az egyiket egy gelbbunt, a másikat egy braunbunt sirálykával párosítottam. A gelbbunt frigyből 1967 év folyamán tíz fióka származott, a braunbunt sirályka csupán négy fiókát nevelt fel.

Először a braunbunt sirálykától származó utódok színleírását adom: felül fakóbarna, a homlok és fejtető sötétebb, mert minden toll vége sötétbarnával szegélyezett, tehát sötétben pikkelyezett. Farcsík fehér, halványbarna keresztcsíkokkal. A felső farokfedők feketésbarnák, minden toll közepén egy fehér folt, a tollak vége pedig sötétvörös szegéllyel. A torok feketésbarna, a begy felé a tollak fokozatosan világosabbak lesznek, de végük mindig sötétben szegélyezett. Alul világos barnás-fehér, a nyakoldal tollai is sötétben szegélyezettek. A szárny – és farktollak feketésbarnák, a nagy- és középső fedőtollak végén egy kis, sárgásfehér folt van (némely egyednél a fehér foltok csak a nagy fedőtollakon észlelhetők).

A középső farktollak hosszabbak, a farok tehát kihegyezett. A hibridek apjuk alakját mutatják, de annál valamivel nagyobbak. A csőr szürke, a lábak világos hússzínűek.

A gelbbunt sirálykától származó tíz utód teljesen egyforma színű lett, mustrázatuk azonos a négy előbbivel, de a barna szín mindenütt világosabb tónusú, tehát szebbek az előbbieknél. Megállapítható, hogy valamennyi fiókánál olyan színösszeállítás és mustrázat jelent meg, amely egyik szülőben sem volt kontatálható, vagyis egy neomorfi hibrid jött létre. A sötét szín megjelenése a braunbunt sirálykától származó utódoknál nem jelent problémát, de a gelbbunt nőtény utódainál már igen.

Folytatjuk

TENYÉSZTŐI BESZÁMOLÓK A HAZÁNKBAN TENYÉSZTETT RITKA MADÁRFAJOK TENYÉSZEREDMÉNYEIRŐL

27. RÉSZ

Paroaria fajok (kardinálispintyek) tartása és tenyésztése 1.rész

Szeretnék egy olyan, sokak által kedvelt csoportot bemutatni, amely méltán vált ki csodálatot azokban, akik először találkoznak velük.

Gyakran kapok kérdéseket a tartásukkal, tenyésztésükkel kapcsolatban, amikor is mindig az az érzésem, hogy valamilyen felesleges mítosz lebegi körül őket. Ennek oka valószínűleg a tenyésztés körüli nehézségekben gyökerezik. Tartásuk, a tenyészidőszakon kívül, semmivel sem nehezebb, mint a pinty-félék esetében. Valószínű most egy idegesítően elcsépelet, semmitmondó megállapítást teszek takarmányozásukkal kapcsolatban, amellyel a legtöbb külföldi ismertetőnél is találkozni lehet: "egy megfelelő mag keverék, zöldségek, gyümölcsök, kevés élő rovar eleséggel kiegészítve".

Na, ez az, amiből semmit nem tudhatunk meg, a kardinálisok tartásával kapcsolatban, de ígérem, a későbbiekben bővebb kifejtést kap a fenti talány.

Szeretnék viszont arra is utalni, hogy tenyésztés szempontjából nem a kezdők madarai. Jó, ha aki rászánja magát a beszerzésükre, előbb kicsit utána néz igényeiknek, elhelyezésüknek. A nemzetség (Paroaria) mindegyik fajára vonatkozik a mozgékonyosság, amely az első találkozás alkalmával a félénk, vad, nehezen kezelhető madár benyomását keltheti a szemlélőben. E pintyfélék a köztudatban a kevésbé intelligens, gondozójukkal is óvatos, tartózkodó madarak képét mutatják. Szeretném ezt cáfolni a tapasztalataimmal. Szaporodási időszakban gyakrabban, de azon kívül is napi 1-2 alkalommal kerülök velük kapcsolatba. Kialakult egy átlagosnak mondható kapcsolat, más a helyzet, ha idegen érkezik az etető térbe. Ilyenkor a legtávolabbi ülőrúdra szállás, esetleg takarásba húzódás a jellemző rájuk. Ezt csak azért említem, hogy aki a kézzel nevelt papagájok kötődését várna el kardinális pintyektől, az jobb, ha bele se kezd tartásukba.

Rendszertanuk:

Osztály: Madarak (Aves)

Rend: Verébalakúak (Passeriformes)

Sokáig a pontosabb rendszertani alcsoportokban (család) hibás felfogás élt. A problémát az alaposabb etológiai és genetikai kutatások eredményei tisztázták. Korábban ugyanis az összes kardinális-féle madarat a sármány-félék (Emberizidae) közé sorolták, mindaddig, amíg a molekuláris biológiai ismeretek (genetika) és az élőhelyen megfigyelt magatartásformák (etológia) tanulmányozása ki nem derítette, hogy a tangarákhoz sokkal több hasonlóság köti őket, mint a sármányokhoz.

Ezen vizsgálatok a 2000-es években (Jurij és Mindell 2002) tették egyértelműen világossá besorolásukat. Ezeket a vizsgálatokat erősítették meg később Burns és Naoki (2004), Sedano és Burns (2010) és Burns és mtsai (2014). Így a Paroariák a Thraupinae alcsaládba kerültek. Ezek szerint tehát:

Család: Thraupidae

Alcsalád:Thraupinae

Nemzetség:Paroaria

Faj:

- Red-crested cardinal, (*Paroaria coronata*) – koronás vagy szürke kardinális
- Red-cowled cardinal, (*Paroaria dominicana*) – dominikánus kardinális
- Red-capped cardinal, (*Paroaria gularis*) – vörössapkás kardinális
- Masked cardinal, (*Paroaria nigrogenis*) – álarcos kardinális
- Crimson-fronted cardinal, (*Paroaria baeri*) – vöröshomlokú kardinális
- Yellow-billed cardinal, (*Paroaria capitata*) – vöröslábú kardinális

Egy faj kivételével - Crimson-fronted cardinal (*P. baeri*) - tartom és eredményesen szaporítom e rendkívül szép csoport egyedeit.

A fenti vizsgálatokat, több alkalommal tapasztalt étrendi megfigyelésem is alátámasztották. A korábbi pinty-félék (*Frigillidae*), valamint sármány-félék (*Emberizidae*) besorolás azt a hibát is tartalmazta, hogy ez a csoport (*Paroaria*) nem igazán él tartósan magvakon, mint ahogyan ez a fenti két csoportnál megfigyelhető. Az észak-amerikai kardinálisok viszont étrendjüket tekintve inkább hasonlítanak a pintyfélékhez, ez indokolta az ide tartozó fajok áthelyezését a *Cardinalidae* családba.

Sok kérdés merült fel ezzel a csoporttal kapcsolatban a legutóbbi, hazai hirdető oldalon megjelent, képpel illusztrált közleményem miatt. A kérdések egy része egy őszinte érdeklődést tükrözött, míg mások érdeklődése, a facebook-on szokásos “beszólások” stílusát, a teljes tudatlanságban gyökerező, háttér ismerettel nem rendelkező benyomását tükrözte. Csak a kérdések közül néhány: “rigó féle?”, “szalakóták, szajkók közé tartozik?”, természetesen ezek a kérdések a jó szándékú érdeklődőktől jöttek.

Így kedvükért megpróbálom a fenti csoporttal kapcsolatos ismereteim közzé tenni, segítve ezzel ennek a csodálatos dél-amerikai madaraknak a hazai elterjedését, valamint egy sikeresebb indulást tartásukban, tenyésztésükben, mint ahogyan sok évvel ezelőtt jómagam belekezdtem. Az előny, a most kezdők esetében az internet lehetőségeinek használata. Bár itt szeretném ennek a lehetőségnek a félrevezető voltára is felhívni a figyelmet, hiszen köztudott, hogy “szűrés nélkül” bárki, bármilyen nem helytálló véleményének is hangot adhat.

Paroaria dominicana

Mivel a legalapvetőbb tartási feltételek ismeretén már túl vagyok, a komolyabb tenyésztési tapasztalatok itt is alig jelennek meg.

Mivel a legtöbb tapasztalat általában, az adott élőlényel kapcsolatban, az élő helyen élő tenyésztők körében jelentkezik, ez a távolság, valamint a nyelv ismeretének hiányában korlátozott. Előny a spanyol és portugál nyelv ismerete, hiszen az élő helyen a szakmai cikkek szűk köre így kerül közlésre. Nagy probléma az angol nyelv ismerete részükről, így nem is javasolom a kapcsolat felvételét angol nyelven, mert a legtöbb ilyen jellegű megkeresésemre választ nem kaptam.

Viszont a számítógép lehetősége itt is adott egy szűk lehetőséget az információ cserére, ez pedig a Google fordító programja. Így találtam én is egy argentin ismerősre, aki hajlandó ezzel a kínosan nehéz, félreérthető, pár szavas kommunikációra. Erre természetesen egy induló ismeretanyag szerzését nem lehet építeni. Annak ellenére, hogy segítőkészen és jószándékúan reagálnak a problémaként jelentkező kérdésekre, mégis a klíma, a táplálékokhoz való hozzáférhetőség (termesz hangyabáb) a legkritikább esetben lehet komolyabb kiinduló pont az eredményes tenyésztésben. Tehát annak ellenére, hogy sok jó ötlet jelentkezett részükről mégis egy hazai klímánkhoz adaptálható és kivitelezhető tenyésztési technológiát kellett kidolgozni és alkalmazni az eredmények javítása érdekében.

Minden “kísérletnek” sajnos vannak áldozatai, amit az információk hiányában le kell “nyelni”. Ez sajnos engem se került el, bizony a táplálékokon kívül van ennek a csoportnak még egy komoly etológiai (viselkedés) problémája, amely pont a legjobb ellátás mellett jelentkezik. Ha ezek a fajok optimálisan el vannak látva, a lehetőségeink és a tudásunk szintjén, akkor jelentkezik a megnövekedett hormon szinthez köthető agresszivitás problémája.

Azt hiszem, ez a probléma a tartási kudarckokat nagymértékben befolyásolja. Ezért érdemesnek tartom az e téren szerzett tapasztalataim bővebb kifejtését.

1. Minden kardináispinty fajt erős territoriális magatartás jellemez. Egymás mellé (volierekben) soha ne helyezünk el azonos fajba tartozó tenyészpárokat. Ilyenkor olyan agresszív válnak a hímek, hogy a rácson keresztül is kárt tehetnek egymásban. Ami még rosszabb, hogy annyira ez a területvédő magatartás köti le a figyelmüket, hogy a saját költésük eredménytelen marad. Van ennek egy rosszabb változata, amikor a párját féltő hím saját tojóját agyon veri. Nálam ez nemcsak a szürke kardinális esetében (*Paroaria coronata*), hanem a zöld kardinálisnál (*Gubernatrix cristata*) és a vörös kardinálisnál (*Cardinalis cardinalis*) is előfordult.

2. Gyakori probléma, hogy főleg a fiatal (első éves) madarak esetében a termékeny tojások és a kelés ellenére, a fiatalok az első napokban a fészekből a szülők által eltávolításra kerülnek. Reggel már csak a kihűlt fiatalok tetemével találkozunk. Egyik ok a nem megfelelő rovar táplálék, a másik ok a túlzott lisztkukac etetés. Ez utóbbi, tapasztalataim szerint a hímeket egy újabb fészekállapot létrehozására serkenti, és hogy a tojó ismét párosodjon, kidobálja alóla a fiatalokat. Ez is gyakori szinte mindegyik faj esetében.

3. A *Paroaria*-k csoportjára szűkítve, a kardinálisokra jellemző harmadik problémát, a következők szerint figyeltem meg. Hiába volt más fajhoz tartozó *Paroaria* egymás mellé helyezve, mégis a tenyésztési eredmények elmaradtak az egymástól távol elhelyezett párokétól. Az ok pedig a nagy mértékben hasonló szín elosztás. Mindegyik *Paroaria* faj piros fejű, szürke vagy fekete szárnyú és fehér testű. Az eltérések, a színek kiterjedtségében sok esetben a felületes szemlélőben, szinte alig észrevehetőek. A hormonálisan aktív hímeknél, tapasztalataim szerint is a “közel lényegtelen” kategóriájába esett, és lehetett a sikertelenség oka.

4. Az agresszivitás olyan mértékű lehet, hogy a téli, nyugalmi időszakban sem lehetnek a párok együtt. Ha a telető alkalmatosság kicsi, akkor még a tenyészpárok egyedei is külön elhelyezést igényelnek. A kistestű (kanári méret) *Paroaria capitata* nyugalmi időszakban verte meg úgy a párját, hogy a reggeli etetésnél már nem tudtam megmenteni. Megtörtént ez annak ellenére, hogy a téli, nyugalmi időszakban nincs rovar táplálék az étrendjükben.

Folytatjuk

Lipták József

TENYÉSZTŐI BESZÁMOLÓK A HAZÁNKBAN TENYÉSZTETT RITKA MADÁRFAJOK TENYÉSZEREDMÉNYEIRŐL

28. RÉSZ

Az ibolyás fényserégély (*Lamprotornis purpureus*) tenyésztése

Már egészen kicsi gyermekkoromban álmaim között szerepelt az a terv, hogyha felnövök, olyan voliért építék színpompás madaraknak, amilyent akkoriban úgy gondoltam, csak állatkertekben léteznek.

Aztán úgy alakult, hogy lehetőségem lett megvalósítani egy madarakért rajongó kisfiú álmaim. Sikerült egy 100 négyzetméter alapterületű és közel 6 méter magasságú voliért készíteni, amiben elhelyezhettem régóta vágyott ragyogó színű és nem utolsó sorban rendkívül okos sergélyeimet. Jó néhány év eltelt az óta, és még mindig meglepnek újabb és újabb történéssel, amit addig nem tapasztaltam.

Eredeti élőhelye Afrika délnyugati része, ahol is akáciával benőtt tüskés bozótos területek lakója.

Az ibolyás fényserégély már sok éve rendszeresen és sikeresen szaporodik nálam több más fajhoz tartozó sergélyvel együtt.

A tartásuk nem túl bonyolult, hogyha megfelelően tápláljuk őket. A szokásos sergélyeknek szánt eleségen kívül kapjanak nyers darált húst, főtt tojást, túrót, reszelt sajtot száraz macska tápot. Nálam valamilyen gyümölcsöt naponta kapnak, általában az éppen aktuális évszaknak megfelelőt. A kicsit túlérett körtéért mindenre hajlandóak. Igazán szórakoztató látvány, ahogyan üldözik és elkapják a betévedt rovarokat, egyenesen „hajba” kapnak, ha egy kemény szárnyú cserebogár kerül elérhető közelségbe. Egy laposabb peremű itató edény mindenképp álljon rendelkezésre, mert ahányszor friss vizet kapnak, azonnal örült fürdőzésbe kezdenek, majd következik a tollak rendezgetése és a szárítkozás.

Folyamatosan 3-4 pár van a volierben, érdekes módon mégis csak egyetlen pár az, amelyik szaporodik. A többiek is udvarolnak egymásnak, de csak egy pár foglal odút magának annak ellenére, hogy jó néhány áll rendelkezésükre. Nagyon érdekes, hogy a rendelkezésükre álló sűrű növényzet ellenére is nálam eddig nem építettek fészket, hanem mindig csak odúban költöttek. Odúból is lehetőleg olyant választanak, amelyikbe éppen csak beférnek, volt eset, amikor úgy gondoltam, na, ebbe az odúba be nem tud bújni a madár és mégis sikeresen felnevelték fiókáikat. A fészkepítésre nem igazán fordítanak energiát, nem úgy, mint a háromszínűek, amik szinte mindent felhasználnak az építkezéshez. Ami viszont rendkívül meglepő, hogy néhány ágdarabkán kívül a költés és fiókanevelés egésze alatt bélyeg méretű zöld levél darabkákat visz a tojó az odúba. A tojások száma eddig kizárólag három volt és csak a tojó kotlik. A tojások színe halványkék és a tompa végén barnával pettyezett, az inkubációs idő 15 nap mire kirepül a fióka 20-21 nap. A felnőtt madarakra jellemző fémcsillogást és élénksárga szem színt egy éves koruk után érik el. Érdekes, hogy a dürgési idő közeledtével a sárga szem szín sokkal intenzívebb, mint nyugalmi időszakban.

A fiókák sikeres felneveléséhez feltétlen szükséges a szokásos eleségen kívül, hogy naponta többször is kapjanak rovar eleséget, ami nálam rovaros lágy eleség - ez készen kapható-, élő lisztkukac és fagyasztott hangya báb. Ha van a közelben virágzó rét vagy legelő, akkor egy lepkehálóval percek alatt gyűjthetünk megfelelő élő rovarot. A fiókák felnevelésében már a hím madár is részt vesz, a kicsik szép rendezett tollazattal hagyják el a fészket, mivel a szülők nagyon ügyelnek a tisztaságra, minden szennyeződést, ürüléket eltávolítanak a fészekből. Néhány napig a fiókáknak inkább csak hangya bábót visznek tápláléknak, aztán pedig egyre több lisztkukaccal etetnek. Szokásuk, hogy 5-6 kukacot is összegyűjtenek a csőrükbe, de ami még meglepőbb, hogy egy faághoz csapkodják a rovarokat („nyereg alatt puhítják”) csak aztán viszik a fészekbe ahol is a kicsik hangos csiviteléssel követelnek további ételmet.

Egy alkalommal szemtanúja voltam legnagyobb döbbenetemre, amikor is a földön szaladgáló éppen kikelt kínai törpe fűrj fiókát a hím madár a kirepült eleséget kunyeráló fióka csőrébe tette, és a kicsi le is gyűrte. Gyakran még a hím neveli a kirepült kicsiket, amikor a tojó már a következő fészeken kotlik. Évente több költése is lehetséges. Kolóniában is megvannak, de néha jól meghajkurásszák egymást, szerencsére azonban a viszonylag nagy hely miatt könnyen kitérnek egymás elől. A hideg időt is jól bírják azonban -8-10 C° alatti hőmérsékleten lefagynak a lábujjai, épen ezért minden képen zárt helyen teleltessük őket. A két nem külsőre egyforma a hím viszont gyakran énekelget, több egyed esetén mindenki a maga kis egyszerű énekét fújja.

A várható élettartam 10 év körüli, nem igényel különösebb szakértelmet a tartása, bátran merem ajánlani akár kezdő madár tartóknak is. A madarak vitalitása és rendkívüli szépsége természetes fény illetve napsugárzás esetén válik lenyűgözővé, ezért akinek lehetősége van, próbáljon megfelelő körülményeket biztosítani, nem fogja megbánni, mert egy igazi természeti csodában gyönyörködhet hosszú évekig.

Magam azért áldoztam annyi munkát egy ekkora élőhely létrehozására, mert számomra a madarak életének nyomon követése csakis akkor teljes, ha nincs közöttünk semmi fizikai korlát. Nincs annál felemelőbb érzés, mint amikor ücsörgök a madarak között, és egyszer csak az egyik seregély a térdemre szállva tenyeremből kilopja a lisztkukacot. Kívánom mindenkinek, hogy legyen sok-sok hasonló élményben része, mert egy életre szóló történettel lesz gazdagabb.

Gergác Imre

A Siroki díj (vándorserleg) eddigi tulajdonosai

- 1993 Péter Géza**
- 1994 Ballagó Emánuel**
- 1995 Virágh Dezső**
- 1996 Laskay Sándor**
- 1997 Vas Sándor**
- 1998 Tóth Sándor**
- 2001 Lakó Antal**
- 2002 Gere Géza**
- 2004 Diószeghy Sándor**
- 2005 Soós János**
- 2006 (Dogosi Károly jelölt, elhalálozott)**
- 2008 Makai Pál**
- 2011 Pócsi Béla**
- 2012 Pálinkás György**
- 2013 Maróti Béla**
- 2014 Paraszka János**
- 2015 Lipták József**
- 2016 Kerek László**
- 2017 Kertész Dezső**